

והכא — במילף בלימוד של עשיית המנורה מזהב, האם לומדים אותו במידה של "כללי ופרטי", או במידה של "רביוי ומיעוטי", קא מיפלגי.

כאשר **רבי דריש** לעשיית המנורה מזהב במידה של **כללי ופרטי**, ואילו **רבי יוסי בר יהודה דריש** זאת במידה של "רביוי ומיעוטי".

הלימוד של כלל ופרט שונה מהלימוד של ריבוי ומיעוט בנקודה אחת, וממנה יוצא חילוק נוסף, בין כלל ופרט וכלל, לבין ריבוי מיעוט וריבוי.

המידה של "כלל ופרט" אומרת שהפרט בא לפרש ולהגדיר את הכלל, שאין ה"כלל" כולל שום דבר אחר, אפילו לא דבר הדומה לפרט, מלבד הפרט המסויים המופיע בכתוב.

ואילו המידה של "ריבוי ומיעוט" אומרת שהמיעוט בא רק לשלול ולומר שאין הריבוי מרבה כל דבר, אבל אין זה אומר שהמיעוט שולל את הריבוי לי, ובניגוד למידת "כלל ופרט", אין המיעוט ממעט דברים הדומים לו, אלא רק את עצמו בלבד, ואילו הדברים הדומים לו יכולים להשאר בכלל הריבוי.

ומכאן נגזר שבמידת "כלל ופרט וכלל" בא הכלל הנוסף להוסיף ולכלול רק את הדברים הדומים לפרט, שאילולי הכלל שאחר הפרט, הם היו מתמעטים מכח המידה של "כלל ופרט", ובכח הכלל הנוסף מתרבים גם הדברים הדומים לפרט, אבל אין בכוחו של הכלל הנוסף להתפשט ולכלול כל דבר.

אבל במידה של "ריבוי ומיעוט וריבוי" אין

צורך לריבוי הנוסף לרבות את הדברים הדומים למיעוט, שהרי הם לא התמעטו מכח המיעוט, ולכן הוא בא לרבות כל דבר.

והמיעוט אינו בא אלא למעט דבר אחד בלבד.

רבי דריש כללי ופרטי:

דכתיב [שמות כה] "ועשית מנורת זהב טהור, מקשה תעשה המנורה".

"ועשית מנורת" — כלל,

"זהב טהור" — פרט,

"מקשה תעשה המנורה" — חזר וכלל.

והכלל הוא: כלל ופרט וכלל — אי אתה דן אלא כעין הפרט.

מה הפרט מפורש — של מתכת, אף כל של מתכת כשר לעשיית המנורה, ולא של עץ.

רבי יוסי בר יהודה דריש ריבוי ומיעוטי:

"ועשית מנורת" — ריבה.

"זהב טהור" — מיעט.

"מקשה תעשה המנורה" — חזר וריבה.

והכלל הוא: ריבה ומיעט וריבה — ריבה הכל.

מאי רבי — רבי כל מילוי,

מאי מיעט — מיעט של חרם.